

Vuur bij Koud Water - 2008

Welkom bij het water,
welkom bij het vuur dat nog koud is.
Straks gaan we vlammen.
Straks zullen we de kunst van het branden verstaan.
Het vuur, neem het in uw hart,
want dit is de dag van het offer,
de dag waarop ons hart zal doven.
Dit is de laatste dag.
Geloof ons, er komt vandaag geen morgen.
Zijn we opgebrand en uitgeblust?
Onze handen zijn straks uitgebrand,
niet meer het zand op het strand aan uw voeten,
maar op andere plaatsen zullen wij onze warmte richten.
We zullen vliegen, we zullen stralen,
als vogels van zonlicht, vogels van as,
als vogels van bladeren, vogels van verf en steen,
keramieken vogels, glazen vogels, als vogels, als vogels.
We zullen landen in uw ogen.
Het vuur, sluit het in uw hart,
loop met ons mee naar de plaats waar de vonk in zal slaan,
draag, als u kan, de werken in uw herinnering,
neem het gewicht op naar draagkracht.
Dit is onze geest, dit is ons leven.
Beleef ons, ga mee in processie,
kom mee en word een.

1. Bij het werk van Mary Fontaine

Laten we gaan,
we dragen het leven naar het begin,
het bestaan ,
we steken het licht aan,
vrouwen voorop,
de mannen er vlak achteraan,
we lichten de maan,
we branden de zon,
we verhitten het water
we koken de aarde,
we steken de lucht in de fik,
we gaan,
we verbranden de wereld,
de nacht en het licht,
de kosmos, de onzichtbare kosmos,
we verbranden de schepen,
de dromen, de sterren, het weten,
en alles zal opgaan in niets,
alles zal doven,
geen dag meer, geen nacht,
het einde van alles,
het einde van alles,
ontstaan,
ruimte, bron, oorsprong,
het eind is het begin,
ruimte.

2. Bij het werk van Willem Hoogeveen

Met een handdruk, koude handdruk,
doe ik afstand van de stropdas,
worgend onding dat de wereld,
gouden wereld, haast genekt heeft.

Met dit offer, brandend offer,
van symbolen komt een einde
aan de opmars van de banken,
van de mannen in hun pakken
en hun graaizucht.

Laat ons kijken naar het mooie,
laat ons draaien naar het licht toe,
al het goede van de wereld,
laat ons dansen met de sterren,
laat de bloemen rijkdom bloeien.

3. Bij het werk van Linda Verwaijen

Onverwacht opstaan, uit de as van het niets ontstaan,
drinken en eten, druppel voor druppel opnemen,
opzuigen, inslikken, aantrekken, hunkeren, stromen, groeien,
uit alle macht oprekken, reiken, uit voegen barsten, bijna brekend belovend,
en dan bloeien, schitterend mooi zijn,
knallen, verbluffen, indrukwekkend indruk wekken, grootser ,
adembenemend oh en ah,
ah,
groot, immens groot, stagneren, schaduw maken,
woekeren, boe en bah, verzetten, verzakken,
vechten, bederven, instorten, braken en breken,
tegen beter weten vechten, rotten,
uitgeput laten, inzakken, huilen,
accepteren, afsterven, sterven, verdwijnen in het niets,
de as van het niets,
waaruit wordt verwacht.

Einde?

Had je gedacht!

Indringende droom, meedogenloos vruchtbaar,
helwitte diepte, hemelsbrede boete,
oogverblindend zwart zwart zwart,
waarin kan, mag, moet, zal,
losgeslagen leegte, dood, kansrijk en tergend,
levensgroot antwoord,
naamloos bestaan zonder weerga.

4. Bij het werk van Michel Bongertman

Laat ons bidden om de daad van liefde,
laat ons bidden om de dood.

Laat oplichten ons verlangen,
laat in lichterlaaie hunkering glanzen.

Ik ben geen gouden kalf, geen blinkende kruisspin,
ik ben van zilverlicht sprinkhaan,

profeet, waarzegger, aanzegger,
ik zal sterven in donker.

Liefste, hier is mijn lichaam,
bid ervan zolang je kan.

5. Bij het werk van Sacha Janzee

Tranen

om het leed van de wereld,
om het kwaad dat geweest is.

Tranen

om verdwenen liefdes, gebroken beloftes,
daden te erg om te weten, vergeten verleden.

Huil maar,

laat smelten wrok en ellende,
laat stromen opgekropt verdriet.

Huil maar,

vuur zal je troosten,
je tranen verwarmen.

6. Bij het werk van Rob van den Broek

Onze monden van het bidden stukgebeten,
onze voeten moe van lopen in processie,

volkomen aan het eind van ons Latijn,
ontmoeten we niet midden in de hemel

God die op ons staat te wachten,
maar met open armen Lucifer.

'Opgebrand'?, vraagt hij warm,
'Uitgeblust'?, zo zijig als een kapelaan,

'Neem dan op de hete biechtstoel plaats,
de zetel die al vele blaren heeft gekust.'

Zijn we schapen die maar blaten op commando,
dan sluiten we de wereld af.

Blijven we de kerk op handen dragen
blijven we daar om antwoord vragen,

dan zullen we branden, zonder twijfel.

Alleen wie afstand doet van god en duivel,

alleen wie heilige huisjes durft te breken,
die zal vrijheid vinden om te leven.

7. Bij het werk van Anthea Simmonds

Het einde.

het einde is nu, hier.

We verbranden de wereld,

we verbranden de toekomst,

we steken de fik in het vuur bij koud water.

Het vuur zal gaan loeien,

laaiende tongen reikend naar hemel

in hitte geen plaats meer voor adem,

geen leven meer mogelijk.

Dit is het einde,

hier, nu, as zal verwaaid,

de as van al wat geweest is.

Maar dan, heel onverwacht

gebeurt wat niet kan,

ontstaat uit dansende vlammen

een wezen met vleugels die branden,

heet uit de vuurgloed,

een feniks,

verlangend naar vrijheid,

geboren om toekomst.

De wereld ligt open,

niets is gesloten,

de wereld ligt open.